

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul National al Magistraturii**

**Concurs de promovare pe loc în funcții de execuție, a procurorilor
20 octombrie 2019**

**PROCES VERBAL
de motivare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual penal
29 octombrie 2019**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 19 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Drept procesual penal.

Pentru concursul de promovare la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au formulat contestații 52 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 4 întrebări:

25 G1 (34 G2, 40 G3, 40 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este cea corectă. În materia cooperării cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei - cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, în conformitate cu art. 117 alin. 1 din Legea 302/2004 republicată, regula specialității se prezumă. Excepția de la această regulă este reglementată de art. 117 alin. 2 din Legea 302/2004, în conformitate cu care, ”persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării, decât dacă statul membru de executare o consimte. În acest scop, autoritatea judiciară română emitentă va prezenta autorității judiciare de executare o cerere de autorizare”. Din enunțul grilei a rezultat că autoritatea română emitentă a mandatului european de arestare, adică Judecătorul de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, a formulat o solicitare adresată autorității de executare franceze, pentru obținerea consimțământului acesteia, în vederea efectuării urmăririi penale față de inculpat pentru fapte comise anterior predării. În acest context, ipoteza avută în vedere s-a situat în cadrul excepției de la regula specialității. De aceea, nu interesa dacă Franța a transmis o notificare Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene. Prin urmare, susținerea anulării grilei, întrucât în tematica și bibliografia de concurs, nu a fost indicată această notificare, este neîntemeiată.

Varianta de răspuns B nu este cea corectă. Dispozițiile art. 117 alin. 3 din Legea 302/2004 republicată vizează o altă situație decât cea indicată în grila de concurs, respectiv aceea în care autoritatea judiciară română este autoritate de executare a unui mandat european de arestare emis de un alt stat membru, caz în care competența este stabilită în conformitate cu dispozițiile art. 117 alin. 3 rap. la art. 89 alin. 3 lit. a din Legea 302/2004, texte legale care, însă, nu sunt incidente în speță.

Așadar, nu interesează dacă pentru faptele comise anterior predării, inculpatul nu avea o calitate specială care să atragă competența personală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât în conformitate cu art. 117 alin. 2 din Legea 302/2004 republicată, solicitarea pentru obținerea consimțământului statului de executare în vederea efectuării urmăririi penale pentru fapte comise anterior predării, este dată în competența autorității emitente a mandatului european de arestare.

27 G1 (21 G2, 26 G3, 29 G4), contestată de 41 candidați.

Contestațiile au fost admise.

În baza art. 13 alin. 3 din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție, Comisia a decis că **varianta A de răspuns este cea corectă**, iar nu varianta B de răspuns indicată în barem.

Varianta A de răspuns este cea corectă.

Sancțiunile/interdicțiile aplicate în baza hotărârilor străine de condamnare pronunțate de autoritățile judiciare ale statelor membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia 2008/2009/JAI, al căror corespondent în legea română sunt pedepsele complementare/accesorii, nu pot fi puse în executare de autoritățile judiciare române, în nicio situație, așa cum a fost statuat în conformitate cu Decizia nr. 26/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor Legii 302/2004 în materia recunoașterii hotărârilor judecătorești străine în vederea executării lor în România.

Varianta B de răspuns nu este corectă. În conformitate cu Decizia nr. 26/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, indicată mai sus, nu pot fi puse în executare, în afară de cazul în care statul de executare solicită aceasta în mod expres, sancțiunile/interdicțiile aplicate în baza hotărârilor străine de condamnare pronunțate de autoritățile judiciare ale statelor membre ale Uniunii Europene care nu au transpus Decizia 2008/2009/JAI. Or, enunțul grilei a avut în vedere situația statelor membre care au transpus Decizia 2008/2009/JAI.

29 G1 (36 G2, 35 G3, 28 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Arestarea preventivă a inculpatului prezent fără audierea acestuia în cursul procedurii, nu este legală. În cadrul procedurii în care este dezbătută în fața judecătorului de drepturi și libertăți propunerea de arestare preventivă a inculpatului prezent, judecătorul de drepturi și libertăți are obligația pozitivă de a efectua toate demersurile legale în vederea audierii inculpatului, cu respectarea drepturilor acestuia. Corelativ acestei obligații a organului judiciar, inculpatul are dreptul de a da declarație, care se circumscrie dreptului la apărare

prin proprie persoană, drept procesual care este adus la cunoștința inculpatului, înainte de audiere, și care include și dreptul la tăcere.

Varianta C de răspuns are în vedere situația în care organul judiciar nu a respectat dreptul inculpatului de a fi audiat, iar nu aceea în care audierea nu avut loc întrucât inculpatul nu a consimțit să dea o declarație. Împrejurarea că inculpatul nu a dat declarație pentru că nu a consimțit, este o componentă a dreptului la un proces echitabil și nu echivalează cu lipsa audierii.

În altă ordine de idei, distincția dintre "audierea inculpatului" și "ascultarea inculpatului" nu avea relevanță la alegerea răspunsului corect, pentru că în materia arestării preventive legea prevede în mod explicit obligația organelor judiciare de a-l audia pe inculpatul prezent.

30 G1 (38 G2, 25 G3, 33 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

Varianta B de răspuns nu este cea corectă. Enunțul grilei se referă la recuzarea judecătorului investit să soluționeze propunerea de arestare preventivă, iar nu la situația ipotetică, punctuală, indicată de candidați, în care judecătorul de drepturi și libertăți recuzat ar fi dispus arestarea preventivă înainte de admiterea cererii de recuzare. Prin raportare la caracterul general al cerinței, varianta C de răspuns este cea corectă, întrucât are în vedere efectele admiterii cererii de recuzare, prevăzute de art. 68 alin. 6 din Codul de procedură penală.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 5 întrebări:

11 G1 (11 G2, 14 G3, 11 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

Varianta de răspuns C nu este corectă.

În considerentele deciziei nr.5/HP din 04.03.2015 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a reținut că: „În concepția Codului de procedură penală, atât încheierea prin care se dispune admiterea în principiu a contestației în anulare, cât și sentința sau decizia prin care se dispune respingerea, ca inadmisibilă, a contestației în anulare, în cadrul procedurii de examinare a admisibilității în principiu, prevăzută în art. 431 din Codul de procedură penală, sunt hotărâri definitive, nesupuse căii de atac a apelului.

Această concluzie se desprinde din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 431 și ale art. 432 din Codul de procedură penală:

a) dispozițiile art. 431 din Codul de procedură penală reglementează o etapă distinctă, a admiterii în principiu a contestației în anulare și, în cadrul acestor dispoziții cu caracter special, legiuitorul nu a prevăzut posibilitatea atacării pe calea apelului a hotărârilor pronunțate în cadrul procedurii de examinare a admisibilității în principiu, indiferent de tipul hotărârii pronunțate;

b) spre deosebire de dispozițiile legale menționate, prin art. 432 din Codul de procedură penală a fost reglementată procedura de judecare a contestației în anulare, ulterioară etapei admiterii în principiu, iar dispozițiile alin. (4) potrivit cărora "Sentința dată în contestația în anulare este supusă apelului, iar decizia dată în apel este definitivă" sunt integrate în economia acestui text de lege.

Prin urmare, aplicabilitatea dispozițiilor art. 432 alin. (4) din Codul de procedură penală, referitoare la căile de atac în materia contestației în anulare, privește exclusiv hotărârile judecătorești pronunțate în procedura de judecare a contestațiilor în anulare care au fost admise în principiu.

În același sens, atât după intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cât și anterior acestui moment, doctrina a subliniat caracterul definitiv al hotărârii prin care instanța respinge în principiu contestația în anulare (în acest sens, Grigore Gr. Theodoru, *Tratat de Drept procesual penal*, Editura Hamangiu, 2013, p. 733; Nicolae Volonciu, Andreea Simona Uzlău, Raluca Moroșanu, Victor Văduva, Daniel Atășiei, Cristinel Ghigheci, Corina Voicu, Georgiana Tudor, Teodor-Viorel Gheorghe, Cătălin Mihai Chiriță, *Noul Cod de procedură penală comentat*, Editura Hamangiu, 2014, p.1091)

În ambele lucrări, autorii se referă numai la decizie, ca unic tip de hotărâre prin care se dispune respingerea contestației în anulare, ca inadmisibilă, în etapa admiterii în principiu, însă argumentele care stau la baza stabilirii caracterului definitiv al hotărârii prin care se dispune respingerea în principiu a contestației în anulare privesc atât sentința, cât și decizia”.

Prin urmare, decizia nr.153/A/2019 din 19.03.2019 pronunțată de Curtea de Apel O prin care, în baza art.431 din Codul de procedură penală, a fost respinsă ca inadmisibilă contestația în anulare declarată de contestatorul AB este definitivă, așa încât apelul formulat împotriva acestei hotărâri era inadmisibil.

12 G1 (12 G2, 15 G3, 16 G4), contestată de 19 candidați.

Contestațiile au fost admise.

În baza art. 13 alin. 3 din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție, Comisia a **decis că este corectă nu doar varianta A de răspuns indicată în barem, ci și varianta B de răspuns.**

În conformitate cu dispozițiile art.440 alin.2 din Codul de procedură penală, în etapa admiterii în principiu a recursului în casație, se examinează și respectarea condițiilor art.437 din Codul de procedură penală, ceea ce presupune, conform doctrinei și jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu doar indicarea formală a cazului de recurs în casație ci și existența unei corespondențe între motivele invocate în scris și cazul de recurs în casație, în speță art.438 pct.7 din Codul de procedură penală.

În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, sintagma „fapta nu e prevăzută de legea penală” din conținutul art.438 pct.7 din Codul de procedură penală vizează atât lipsa incriminării (neprevăderea faptei ca infracțiune sau lipsa de tipicitate a faptei, în sensul că nu corespunde modelului abstract de incriminare) cât și situația în care lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii, altele decât cele referitoare la vinovăția prevăzută de lege.

Or, criticile invocate în enunț nu aveau în vedere aceste aspecte, subsumate unor critici în drept, ci se refereau la greșita încadrare juridică a faptei și netemeinicia hotărârii, ambele fiind consecința unei greșite evaluări a materialului probator și a stabilirii situației de fapt.

În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a decis că orice chestiune de fapt analizată de instanța de fond, respectiv apel, intră în puterea lucrului judecat și excedează cenzurii instanței investite cu judecarea recursului în casație.

Prin raportare la cazul de casare invocat și motivele de recurs în casație, astfel cum au fost dezvoltate în scris de recurent, Înalta Curte de Casație și Justiție, în practică, a apreciat că motivele de acest gen nu se încadrează în niciunul din cazurile de recurs în casație și nu este îndeplinită condiția expres prevăzută de art.437 alin.1 lit.c din Codul de procedură penală.

Pe cale de consecință, în procedura de filtru a admisibilității în principiu, Înalta Curte de Casație și

Justiție a constatat caracterul inadmisibil al acestor recursuri în casație, cu referire la încheierea nr.240/RC/18.06.2019, încheierea nr.130/11.04.2019, încheierea nr.89/2015, încheierea nr.397/RC//08.11.2011, încheierea nr.310/RC//16.09.2015, încheierea nr.334/RC//10.10.2018, decizia penală nr.246/RC/2014, decizia penală nr.250/RC/14.10.2014, decizia penală nr.349/RC/2014 și decizia penală nr.206/RC/30.05.2019.

Deciziile anterior menționate, prin raportare la decizia care a fost avută în vedere la crearea enunțului speței (Decizia nr. 209/RC/31.05.2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală) relevă o practică neunitară în ceea ce privește admisibilitatea recursului în casație în cazul în care se indică formal un caz de recurs în casație și nu există corespondență între motivele invocate în scris și vreunul dintre cazurile de casare, prev. de art.438 din Codul de procedură penală.

Totodată, potrivit art.12 pct.1 lit.e din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție, subiectele pentru testele-grilă nu trebuie să conțină probleme controversate în practică.

De asemenea, s-a solicitat anularea grilei pentru că niciunul dintre răspunsuri nu este corect, întrucât datele speței (inclusiv cele vizând indicarea textului de incriminare a infracțiunii de evaziune fiscală) sunt insuficiente pentru a aprecia asupra caracterului fondat ori nefondat al recursului în casație.

Critica nu este întemeiată, motivele invocate în susținerea căii de atac fiind suficient detaliate, astfel încât să permită concluzia că varianta de răspuns C este greșită.

14 G1 (15 G2, 13 G3, 17 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

Varianta de răspuns A nu este corectă, întrucât vizează o situație incompletă prin raportare la enunțul speței. Astfel, varianta de răspuns A se referă, exclusiv, la situația în care inculpatul a dobândit calitatea de europarlamentar, însă din datele speței rezultă că inculpatul nu numai că a dobândit acea calitate după comiterea faptelor, dar a și pierdut această calitate în faza procesuală a camerei preliminare.

Potrivit art. 40 alin.1 lit. a din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță, printre altele, infracțiunile săvârșite de membri din România în Parlamentul European.

Totodată, în conformitate cu dispozițiile art.48 alin.2 din Codul de procedură penală, dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței, cu excepția infracțiunilor săvârșite de persoanele prevăzute la art. 40 alin. 1.

Prin urmare, dobândirea de către inculpat a calității de europarlamentar, după data comiterii faptelor, a impus aplicarea art. 40 alin.1 lit. a rap. la art.48 alin.2 din Codul de procedură penală și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

După sesizarea instanței, inculpatul a pierdut calitatea ce atrăgea competența Înaltei Curți de Casație de Justiție, or, în acest caz, sunt incidente dispozițiile art.48 alin.1 din Codul de procedură penală, potrivit cărora instanța sesizată rămâne competentă să judece în două situații, respectiv, dacă faptele aveau legătură cu atribuțiile de serviciu ale inculpatului sau dacă, anterior pierderii calității, s-ar fi dat citire actului de sesizare a instanței.

În cauză, din enunțul speței, rezultă că nu este îndeplinită niciuna dintre condițiile expres menționate în textul de lege anterior indicat care să permită o prorogare de competență a instanței sesizate și, în consecință, competența se impunea fi analizată din punct de vedere material, fiind incidente dispozițiile art.36 din Codul de procedură penală.

15 G1 (17 G2, 16 G3, 12 G4), contestată de 5 candidați.

Contestațiile au fost admise. Întrucât niciuna dintre variantele de răspuns indicate de barem nu sunt corecte, grila a fost anulată.

Varianta C de răspuns indicată în barem nu este corectă.

Încheierea prin care se dispune înlocuirea măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive nu este executorie, contestația formulată fiind suspensivă de executare. Art. 206 alin. 4 din Codul de procedură penală stipulează caracterul nesuspensiv de executare al contestației formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menținerea unei măsuri preventive ori prin care s-a constatat încetarea de drept. Sunt, astfel, expres prevăzute de lege, în materia măsurilor preventive, încheierile care, deși nedefinitive, sunt executorii la data pronunțării. Din interpretarea *per a contrario* a acestor dispoziții legale, rezultă că este suspensivă de executare contestația formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus înlocuirea măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive. Durata măsurii arestării preventive stabilite de judecător, pe 30 de zile, va curge de la data încarcerării inculpatului, după rămânerea definitivă a încheierii.

În lipsa unor mențiuni suplimentare din enunțul grilei, cu privire la data judecării contestației formulată de inculpat împotriva încheierii din data de 23 martie 2017 prin care s-a dispus față de acesta, înlocuirea măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive, precum și cu privire la data încarcerării acestuia, *varianta C de răspuns*, indicată în barem, *nu este cea corectă*, întrucât pe baza datelor oferite de enunț, se putea stabili în mod rezonabil, că la data de 22 aprilie 2017, măsura arestării preventive nu încetase de drept.

În altă ordine de idei, susținerea unui candidat, că răspunsul corect ar fi necesitat cunoștințe non juridice, respectiv cunoașterea numărului de zile ale fiecărei luni, aspect care excedează bibliografiei, este neîntemeiată. Numărul zilelor din luna martie, este un fapt notoriu, pentru dovedirea acestuia, nefiind necesară atașarea în bibliografie a unui calendar.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Soluția de respingere a contestației, având în vedere încălcarea obligației intrinseci controlului judiciar, nu este corectă, întrucât lipsesc datele pe baza cărora să poată fi verificată reaua - credință a inculpatului în nerespectarea acestei obligații.

17 G1 (18 G2, 18 G3, 15 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

Varianta B de răspuns este cea corectă.

Enunțul grilei oferă informații clare și suficiente pentru a permite candidatului alegerea variantei B de răspuns, indicată în barem.

În conformitate cu art. 43 alin. 3¹ raportat la art. 63 alin. 1 din Codul de procedură penală, reunirea cauzelor poate fi incidentă în situația în care în fața aceluiași organ de urmărire penală sunt mai multe cauze cu același obiect. Prorogarea de competență, prin reunire, va opera în situația în care cauzele se află în urmărire penală.

Or, *varianta C de răspuns nu era cea corectă.* Reunirea dosarului aflat în faza de urmărire penală, la dosarul aflat pe rolul judecătorului de cameră preliminară investit cu soluționarea plângerii

contra soluției, era nelegală, dat fiind stadiul procesual diferit al celor două cauze, aflate pe rolul unor organe judiciare, cu funcții diferite.

Din enunțul variantei C de răspuns rezultă că scopul atașării dosarului de urmărire penală, a fost acela de conexare a acestuia la dosarul aflat pe rolul judecătorului de cameră preliminară. Ca urmare, susținerea candidatului, că o soluție judicioasă, ar fi fost doar aceea rezultată din combinarea variantele de răspuns B și C, este netemeinică. Aceste două variante de răspuns vizează, din perspectiva organului judiciar în fața căruia ar fi putut opera reunirea, soluții diametral opuse.

Fiind constatată identitatea de obiect și de părți, cu acelea din dosarul de urmărire penală în care un alt judecător de cameră preliminară a admis plângerea contra soluției de netrimitere în judecată și a dispus trimiterea cauzei la procuror în vederea începerii urmăririi penale, este judicioasă pronunțarea de către judecătorul de cameră preliminară a unei soluții identice cu aceasta din urmă. Soluția este motivată de necesitatea aducerii cauzelor în același stadiu procesual, adică în faza de urmărire penală, în vederea reunirii, pentru o mai bună înfăptuire a justiției și a evitării soluționării diferite a celor două cauze identice.

Pentru concursul de promovare la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel au formulat contestații 27 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 12 întrebări:

22 G1 (32 G2, 30 G3, 31 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

În motivarea contestațiilor se arată că în cuprinsul întrebării se face referire la ”persoanele” care s-au ascuns în locuri învecinate, deși textul art. 158 alin. (3) C.p.p. vorbește despre ”persoanele căutate”, ceea ce lipsește de claritate enunțul problemei. Ca urmare, nu se poate identifica de către candidați răspunsul corect.

Critica este neîntemeiată, întrebarea făcând explicit referire la procedura percheziției domiciliare, ceea ce permite să se înțeleagă că este vorba despre persoanele căutate în baza mandatului; în cazul în care acestea s-au ascuns în spațiile învecinate este necesară încuviințarea procurorului pentru a se pătrunde în acestea.

Mai mult decât atât, variantele A și C de răspuns sunt în mod evident greșite, fiind contrare prevederilor art. 158 alin. (3) C.p.p.

23 G1 (36 G2, 26 G3, 32 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

În cuprinsul contestației formulate se arată că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea

Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

27 G1 (26 G2, 21 G3, 36 G4), contestată de 15 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

În motivarea contestațiilor se arată, în esență, că răspunsul corect este cel indicat de varianta B de răspuns, având în vedere că dispozițiile art. 68 alin. (7) C.p.p., potrivit cărora încheierea prin care se soluționează cererea de recuzare este definitivă, au caracter special față de prevederile art. 408 alin. (3) C.p.p., potrivit căruia apelul declarat împotriva sentinței se socotește făcut și împotriva încheierilor din cursul judecării în primă instanță.

Susținerile candidaților au la bază un raționament greșit. Împrejurarea că legea nu prevede o cale de atac separată pentru încheierea de soluționare a cererii de recuzare, nu exclude aplicarea regulii generale prevăzute de art. 408 alin. (2) și (3) C.p.p., în conformitate cu care încheierile pot fi atacate cu apel odată cu sentința; apelul declarat împotriva sentinței se socotește făcut și împotriva încheierii. Prin urmare, criticile formulate în apel pot viza și eventuala incompatibilitate a judecătorului. Mai mult decât atât, întrucât eventuală incompatibilitate atrage sancțiunea nulității absolute, potrivit art. 281 alin. (3) cu referire la art. 281 alin. (1) lit. a) C.p.p., aceasta poate fi invocată în orice stare a procesului, inclusiv din oficiu, deci va fi avută în vedere la pronunțarea hotărârii în calea de atac a apelului.

28 G1 (34 G2, 24 G3, 24 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

În cuprinsul contestației formulate se arată că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

29 G1 (29 G2, 34 G3, 38 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

În cuprinsul contestației formulate se arată că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

30 G1 (24 G2, 33 G3, 21 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

În cuprinsul contestației formulate se arată că varianta A de răspuns este cea corectă, deoarece efectele apelului declarat de o persoană se pot extinde față de persoanele care nu au declarat apel, nu și față de cele al căror apel a fost respins ca tardiv.

Critica formulată pornește de la un raționament greșit, prevederile art. 419 C.p.p. fiind aplicabile fără restricția la care face referire candidatul. Intenția legiuitorului de a asimila situația persoanei care nu a declarat apel cu situația celei care a exercitat tardiv calea de atac este evidentă, câtă vreme în ambele cazuri hotărârea rămâne definitivă față de acestea la data expirării termenului de apel. În consecință, și efectul extensiv al apelului se va aplica în mod similar (a se vedea, în acest sens: N. Volonciu ș.a., Codul de procedură penală comentat, ed. omagială, Hamangiu, 2017, pag. 1185, Gr. Gr. Theodoru, Tratat de drept procesual penal, ed. II, Hamangiu, 2008, pag. 783 și ICCJ, S.p., dec. nr. 5672/2006).

31 G1 (38 G2, 35 G3, 28 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

În cuprinsul contestației formulate se arată că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

33 G1 (39 G2, 38 G3, 37 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

În cuprinsul contestației formulate se arată că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

35 G1 (31 G2, 25 G3, 27 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

Varianta de răspuns A nu este corectă.

Textul indicat în contestație, art. 330 din Legea nr. 302/2004, republicată, reprezintă norma generală în materie de competență, reglementarea specială referitoare la audierea prin videoconferință fiind art. 345 alin. (1) cu referire la 235 alin. (5) din Legea nr. 302/2004, potrivit cărora în cursul judecății autoritatea competentă este curtea de apel.

A fost formulată și critica în sensul că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

36 G1 (37 G2, 23 G3, 34 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

În cuprinsul contestației formulate se arată că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

37 G1 (40 G2, 31 G3, 33 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

În cuprinsul contestației formulate se arată că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

38 G1 (22 G2, 22 G3, 39 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

Varianta de răspuns A nu este corectă.

Nu este întemeiată critica potrivit căreia între varianta de răspuns A și varianta de răspuns B, prevăzută de barem, există diferențe minime, care țin doar de formulare, fără a afecta conținutul. Astfel, prin decizia Curții Constituționale nr. 244/2017 s-a statuat că soluția legislativă cuprinsă în art. 145 din NCPP, care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională, deci exact contrariul celor arătate la litera A din cuprinsul grilei.

Varianta de răspuns B este corectă, în cuprinsul grilei fiind reprodusă formularea din considerentele deciziei Curții Constituționale nr. 244/2017 (paragraful 73).

S-a formulat și critica în sensul că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 7 întrebări:

11 G1 (11 G2, 18 G3, 18 G4), contestată de 5 candidați.

O contestație a fost retrasă. Celelalte contestații au fost respinse ca nefondate.

În contestații se arată, în sinteză, că înscrierile medicale prezentate nu constituie fapte probatorii noi, în sensul art. 453 alin. (1) lit. a) C.p.p., deci cererea de revizuire formulată pe baza acestora este inadmisibilă. Se mai arată și că din enunțul speței nu rezultă dacă cererea de revizuire a fost respinsă ca inadmisibilă sau după analiza pe fond, iar de acest fapt depinde soluția problemei.

În ceea ce privește primul aspect invocat, susținerile candidaților sunt corecte, dar ele vizează inadmisibilitatea cererii de revizuire, iar nu a apelului declarat împotriva hotărârii prin care s-a soluționat în primă instanță respectiva cerere.

Varianta C de răspuns este corectă, cel de al doilea motiv invocat în contestații nefiind fondat.

Astfel, apelul este admisibil, indiferent dacă cererea de revizuire a fost respinsă de tribunal în procedura admisibilității în principiu (art. 459 alin. (5) C.p.p.) sau după examinarea pe fond (art. 459 alin. (7) teza finală C.p.p.), doar încheierea de admitere în principiu a cererii de revizuire fiind definitivă.

12 G1 (15 G2, 12 G3, 11 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

În cuprinsul contestației formulate se arată că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

13 G1 (17 G2, 13 G3, 16 G4), contestată de 9 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

Varianta de răspuns A este greșită.

Nu sunt întemeiate criticile conform cărora din enunțul speței rezultă că persoana solicitată a fost reținută apoi arestată anterior pronunțării sentinței penale din 31 mai 2019 a Curții de apel, ceea ce face inutilă o nouă dispoziție de arestare în cuprinsul acestei hotărâri.

Chiar în enunțul grilei se face precizarea că persoana fusese arestată **provizoriu**, astfel încât instanța urma să dispună arestarea în vederea predării, în momentul admiterii sesizării parchetului și punerii în executare a mandatului european de arestare. De altfel această diferență rezulta și din analiza prevederilor art. 101 – 104 din Legea nr. 302/2004, republicată.

Nu este fondată nici critica în sensul că arestarea provizorie nu este prevăzută de Codul de procedură penală, câtă vreme aceasta este reglementată de art. 102 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 302/2004, republicată, act normativ ce face parte din bibliografie.

S-a formulat și critica în sensul că introducerea în grilă a întrebării este contrara regulamentului de examen, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la examene organizate în anii anteriori.

S-a formulat și critica în sensul că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

14 G1 (14 G2, 11 G3, 15 G4), contestată de 4 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

Varianta de răspuns B este corectă.

Nu sunt fondate criticile potrivit cărora acest răspuns este greșit, deoarece admiterea cererii de strămutare are ca efect desființarea de drept, iar nu de către curtea de apel, a hotărârii eventual pronunțate în cauză anterior soluționării acesteia.

Potrivit art. 74 alin. (5) C.p.p., dacă instanța de la care a fost strămutată cauza a procedat între timp la judecarea acesteia, hotărârea pronunțată este desființată prin efectul admiterii cererii de strămutare.

Ca urmare, admitând cererea de strămutare, curtea de apel desființează, drept consecință, și hotărârea pronunțată de tribunal.

În plus, variantele A și C de răspuns sunt în mod evident greșite, deoarece, pe de o parte, soluția dată cererii de strămutare nu poate să depindă de o eventuală soluționare anterioară a cauzei în care a fost formulată, iar hotărârea curții de apel nu este supusă niciunei căi de atac, deci este definitivă (art. 74 alin. (6) C.p.p.).

S-a formulat și critica în sensul că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23

iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

15 G1 (18 G2, 17 G3, 17 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

Varianta de răspuns A nu este corectă.

Din enunțul grilei nu rezultă că inculpații au fost achitați în fond și condamnați în apel, contrar principiilor rezultate din jurisprudența CEDO, iar contestația pornește tocmai de la această premisă greșită. În plus, cazul de contestație în anulare prevăzut de art. 426 lit. d) C.p.p. se referă la compunerea instanței de apel sau la existența unui caz de incompatibilitate, iar nu la administrarea probelor în faza apelului.

Varianta de răspuns B, indicată în barem, este cea corectă, motivele de contestație în anulare invocate de inculpați nefiind de natură să dovedească existența unui caz de incompatibilitate.

17 G1 (16 G2, 14 G3, 14 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

În cuprinsul contestației formulate se arată că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

18 G1 (13 G2, 15 G3, 12 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

Varianta de răspuns A nu este corectă.

Una dintre criticile formulate este în sensul că trebuia să fie indicat ca fiind corect și răspunsul de la litera C, nu doar cel de la lit. B, având în vedere că dezincriminarea faptei poate să fie invocată și pe calea recursului în casație, în temeiul art. 438 alin. (1) pct. 7 din C.p.p., deci ca un caz de greșită aplicare a legii.

Critica este neîntemeiată, câtă vreme variant de răspuns C este în sensul că se va admite recursul, ”întrucât finalitatea acestuia o constituie și remedierea unei greșite aprecieri a faptelor și aunei inexacte sau insuficiente stabiliri a adevărului”, afirmație în mod evident eronată, recursul în casație fiind o cale de atac extraordinară prevăzută în scopul remedierii unor erori de drept, iar nu de fapt.

S-a formulat și critica în sensul că introducerea în grilă a întrebării este contrară Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare, deoarece aceasta s-a regăsit și în cuprinsul grilelor de la concursuri organizate în anii anteriori. Candidatul nu a indicat concursurile la care se referă, iar din verificările efectuate de către Comisie nu au rezultat situații de tipul celei indicate, grila fiind elaborată cu respectarea dispozițiilor art. 12 pct. 1 lit. d) din Hotărârea 681/23 iulie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind

organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

Pentru concursul de promovare la Parchetul de pe lângă Tribunal au formulat contestații 8 candidați, astfel:

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 4 întrebări:

11 G1 (18 G2, 18 G3, 15 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

Varianta de răspuns B nu este corectă întrucât procedura abreviată trebuie aplicată cu privire la întreaga cauză și nu fragmentat, în raport cu fiecare dintre infracțiunile pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei. Așadar, procedura abreviată poate fi urmată dacă este îndeplinită, printre altele, condiția ca recunoașterea comiterii faptelor să fie totală, adică să vizeze toate faptele reținute în sarcina inculpatei prin actul de sesizare. A accepta contrariul înseamnă ca în aceeași cauză să se aplice concomitent procedura simplificată, cu privire la o parte din infracțiuni, pe care inculpata le-a recunoscut și procedura obișnuită referitor la infracțiunea cu privire la care a încheiat un acord de mediere cu persoana vătămată, cauză de înlăturare a răspunderii penale.

12 G1 (12 G2, 16 G3, 16 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Potrivit art.466 alin.2 din Codul de procedură penală, este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv, deși a avut cunoștință de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei și nu a putut încunoștința instanța. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care și-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceștia s-au prezentat oricând în cursul procesului, și nici persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinței de condamnare, nu a declarat apel, a renunțat la declararea lui ori și-a retras apelul.

Din enunțul speței reiese că AB nu a cunoscut despre derularea procesului pornit împotriva sa până la momentul la care hotărârea de condamnare a fost pusă în executare prin încarcerarea sa. Cu această ocazie lui AB i s-a comunicat hotărârea, acesta nu a declarat apel, deși era în termen, câtă vreme până la acel moment nu cunoscuse despre proces, și, în aceste condiții, sentința a rămas definitivă. Din succesiunea datelor speței rezultă că, deși a avut posibilitatea să declare apel, inculpatul nu a exercitat această cale de atac, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art.466 alin.2 teza ultimă din Codul de procedură penală.

13 G1 (14 G2, 17 G3, 14 G4), contestată de 7 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca nefondate.

Varianta de răspuns B nu este corectă.

Potrivit art.409 alin.2 din Codul de procedură penală, pentru inculpat apelul poate fi declarat și de către soțul acestuia. În doctrină s-a reținut, în interpretarea textului de lege menționat, că soțul poate face apel numai în interesul celui alt soț, inculpat în proces, respectiv „pentru inculpat”, nu și în numele și interesul său propriu, după decesul soțului (V. Papadopol, C. Turianu, Apelul penal, Casa

de Editură Șansa, SRL, 1994, p.70, citat de N. Volonciu, A. Uzlău, Noul Cod de procedură penală comentat, Editura Hamangiu, 2014, vol.2, pg.1009).

Din conținutul motivelor de apel prin care s-a invocat nevinovăția inculpatului rezultă că exercitarea căii de atac s-a realizat exclusiv în interesul acestuia, ceea ce conferă calitatea procesuală soției și exclude soluția de inadmisibilitate a apelului.

Solicitarea de continuare a procesului penal reprezintă o critică în apel ce poate fi analizată, inclusiv din perspectiva admisibilității, după stabilirea cadrului procesual al apelului.

De altfel, cerința speței viza modul de soluționare a apelului și nu a cererii de continuare a procesului penal.

16 G1 (13 G2, 12 G3, 12 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca nefondată.

Candidatul a apreciat că răspunsul B este corect, întrucât sunt incidente dispozițiile art.598 alin.1 lit.c teza a II-a din Codul de procedură penală, cazul menționat în speță neîncadrându-se în art. 598 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, așa încât competența de soluționare aparține instanței care a pronunțat hotărârea ce se execută, în baza art.598 alin.2 din Codul de procedură penală, ca instanță de executare.

Varianta de răspuns B nu este corectă.

Potrivit art.598 alin.1 din Codul de procedură penală, contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face, printre altele, în următoarele cazuri:

c) când se ivește vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare;

d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei

În conformitate cu alineatul 2 al art.598 din Codul de procedură penală, în cazurile prevăzute la alin. 1 lit. a, b și d, contestația se face, după caz, la instanța prevăzută la art. 597 alin. 1 sau 6, iar în cazul prevăzut la alin.1 lit. c, la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută.

Deducerea duratei măsurilor preventive privative de libertate se realizează pe calea contestației la executare întemeiate pe cazul prevăzut în art. 598 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală, numai în ipoteza în care măsurile preventive privative de libertate au fost dispuse în cauza în care s-a pronunțat hotărârea ce se execută.

În doctrină (Nicolae Volonciu, *Noul Cod de procedură penală comentat*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 1418-1419) s-a apreciat că, în această situație, este vorba despre o nelămurire, iar nu o împiedicare la executare, întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală. Soluția se impune cu atât mai mult cu cât lit. d a aceluiași articol nu mai face referire la „incident ivit în cursul executării”, astfel că o contestație la executare prin care se solicită deducerea corectă a măsurii arestării preventive se va încadra în cazul prevăzut la art. 598 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală .

Diferit de situația expusă, cererea de deducere a duratei măsurilor preventive privative de libertate dispuse în altă cauză soluționată definitiv, așa cum rezulta din enunțul speței, se încadrează în cazul de contestație la executare prevăzut în art. 598 alin. 1 lit. d teza finală din Codul de procedură penală, referitor la existența unei cauze de stingere sau de micșorare a pedepsei, competența de a se pronunța cu privire la deducere revenind instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii.

Prin urmare, solicitarea condamnatului de a fi dedusă din pedeapsa aplicată de 2 ani închisoare, perioada în care s-a aflat sub puterea măsurii preventive dispuse în altă cauză, reprezintă o cauză

de stingere ori de micșorare a pedepsei, ce se încadrează în cazul de contestație la executare prevăzut în art. 598 alin. 1 lit. d teza finală din Codul de procedură penală, nu o nelămurire la executarea sentinței penale nr. 34 din 26.04. 2018 a Judecătorei F.

De altfel, pentru ca varianta de răspuns B să fie corectă, raportat la cazul de contestație la executare prevăzut în art. 598 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală, se impunea menționarea Judecătorei F, ca instanță care a pronunțat hotărârea ce se execută și nu ca instanță de executare.

Comisia de contestații,

The image shows two handwritten signatures, each placed above a horizontal line. The top signature is written in dark ink and appears to be 'J. H.'. The bottom signature is also in dark ink and appears to be 'J. H.'. The lines are horizontal and extend across the width of the signatures.